Перекладач: Микола Бажан
Джерело: З книги: Микола Бажан. Твори у чотирьох томах. Том III. Переклади. К.:Дніпро, 1975

Гроза пройшла. Розжарились жоржини
Під райдужними відсвітами злив.
Він вийшов в сад і по намиву глини
Те яблуко ногою покотив.

В його очах, немов якесь видіння,
Не падав, а палав і плив ренет,
І тільки траєкторія падіння
Накреслювалась, як тропа планет.

Та ось вона, розгадка! Ось відкрито
Механіку світил правічних всіх!
Так почалось колись творіння світу.
Летючу зірку він схопити зміг.

І тої ж ночі, як усе ще спало,
Як ще не знявся шум церков і шкіл,
Не яблуко, а формула упала
Із гілки світу на письмовий стіл.

Він так і скаже просто і незборно,
Не зважившись на забобонів міць,
Розтерши геть на думки дужих жорнах
Сміття казок, гадок і небилиць.

І день настав. Зі слів його латині
Про гравітацію небесних тіл,
Дивуючись, дізнались люди нині:
Йому на правду не забракло сил.

Він все сказав, аж до останніх літер,
І витер піт з високого чола.
Тоді ступив на кафедру пресвітер
І розпочав промову спроквола,-

Казав про бога, цю первопричину
Всіх рухів світу, всіх його сполук.
Столітній, сірий, лисий, мов коліно.
До Ньютона простяг худий п'ястук.

І раптом, губи викрививши сині,
Він запитав, ущипливо і зло:
— Тож яблуко у вас в саду осіннім
З-під влади сил магнітних утекло?

О господи! Якого ж вітру повів
Вас вимчав за межу небесних сфер?
— Я думав,— Ньютон коротко відмовив.-
Я звик до цього. Думав я, мій сер.